

(א) מיר ח. ע"ש. (ב) סנהדרין פג. (ג) ליתא בדפוס. (ד) נז"ל משנטמא וכ"ה בדפוס. (ה) וע"י משנה למלך וליעז. (ו) שייך לעיל טו: (ז) ג"ז שייך לעיל טז: (ח) ע"ש הלכה טו פליגי ר"ט ור"ע עקיפה ר"ט מחייב ור"ע פוטר אבל דשרי למחלה ליכא למ"ד ובהלא קמני התם ברש"א היה עומד וקובר וכ"י פירש הרי זה לא יטמא ולא פליגי ר"ע וע"י בהר"ש שה"ק הלכות טומאה סי' ז'.

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה צריך וכ"י חלוטא דקאמרי ליה לא: (ב) בא"ז לה הכי בסמוך: (ג) ד"ה מיר וכ"י טומאה דבט ונז':

גליון הש"ס

גמ' הכי משכחת לה. עיין סנהדרין דף פב ע"א מוס' ד"ה ולא:

מוסף רש"י

בעי שהייה למלקות. דלא לילקי עד לנשיאי ביה כדי שיעור השמחיה (מיר ח.).

או דלמא צפנים גמירי שהייה: בטומאה שאירעה לו בחוץ העזרה: **תלה עצמו באויר**, כדי שהייה: **טימא עצמו במזיד**, ואם תמלי לומר לר"ך שהייה למלקות בטומאת חונס ושהיית מויד טומאת מזיד מי צעיא שהייה או לא: **נזיר בקבר**, מזר שנטמא צאונס בחוץ

או דלמא בפנים גמירי שהייה לא שנא לקרבן ולא שנא למלקות תיקו בעי רבא תלה עצמו באויר עזרה מהו כי גמירי שהייה שהייה דבת השתחוואה דלאו בת השתחוואה לא גמירי או דלמא בפנים שהייה גמירי ול"ש דבת השתחוואה ול"ש דלאו בת השתחוואה *תיקו בעי רב אשי טימא עצמו במזיד מהו באונס גמירי שהייה כמזיד לא גמירי שהייה או דלמא בפנים גמירי שהייה ול"ש באונס ול"ש במזיד *תיקו * בעי רב אשי נזיר בקבר בעי שהייה למלקות או אינו צריך בפנים גמירי שהייה בחוץ לא גמירי שהייה או דלמא באונס גמירי שהייה לא שנא בפנים ול"ש בחוץ *תיקו: בא לו בארוכה חייב בקצרה פטור וכי': אמר רבא קצרה שאמרו דאפי' עקב בצד גודל ואפי' כל היום כולו *בעי רבא שהיות מהו שיצטרפו ותיפשוט ליה מדידיה התם בדלא שהה בעא מיניה אביי מרבה בא לו בארוכה שיעור קצרה מהו שיעור גמירי וכי בא לו בארוכה שיעור קצרה פטור או דלמא דוקא גמירי בארוכה חייב בקצרה פטור אמ"ל ולא נתנה ארוכה להדחות אצלו מתקופי לה ר' זירא אלא דקיימא לן *טימא ששימש במיתה * היכי משכחת לה אי דלא שהה היכי עביד עבודה אי דשהה בר כרת הוא אי אמרת בשלמא שיעורא גמירי משכחת לה דאנים גפשיה בקצרה ועבד עבודה אלא

וי"ל דרז ציצי לא פליג אדרז אשי אלא דלא נחת לאשמעינן חידוש של שהייה אלא לאשמעינן דבהכנסת בית אונקלי חייב אף על פי שאינו לובש כל המלבוש אי"נ לרז ציצי לא לקי אשהייה משום דהוי לאו שאין בו מעשה והכא איירי למ"ד לאו שאין בו מעשה לוקין עליו אי"נ איירי לענין איסור מלקות ולא לענין חיוב ורז אשי דפליג עליה התם וחשז שהייה כמעשה כיון דתחילת הלבישה ע"י מעשה והכא אפי' אי לא צענין שהייה כדי השתחוואה מ"מ צענין כדי יליאה וכניסה אבל בפחות מנין לא כי היכי דצענין גצי כלאים כדי פשיטה ולבישה ונראה דאפי' את"ל דגמירי שהייה כדי השתחוואה למלקות במקדש ובנויר היינו משום דדמו לשהייה דקרצן דגצי מקדש אבל לגצי כלאים פשיטא דלא גמירי דלא שייך התם השתחוואה כלל: **מ"בא עצמו במזיד מאי**, לר"ך לומר דבשעה שטימא עצמו לא

תלה עצמו באויר עזרה מהו. אית ספרים דגרסי אויר עזרה כעזרה דמי או לא וקשה דצפרק [כל הפסולין] (ובחס דף לב.) אמר טמא שהכניס ידו לפנים חייב דביאה במקצת שמה ביאה וצפרק כל הפסולין (שם דף לב.): נמי אמר ואי אמרת ביאה במקצת שמה ביאה היכי מעייל ידיה בצהונות משמע דאויר נמי נתקדש ועוד אי לאו כעזרה דמי אי"כ כשמוליך דם ואיצרים למזבח יפסל ביזא"א) ונראה כגירסת הספרים דגרסי כי גמירי שהייה היכא דבר השתחוואה הוא: ***צריך** שהייה *מלקות. צטימא עצמו צשוגג איירי אבל

אם היה שרץ במקדש והמרו בו שלא יטמא עצמו בלא שהייה נמי מילקא לקי כדמוכח צפרק מי שאמר היכי נזיר (מיר ח. ושם) דקאמר התם צעי רצא נזיר והוא צצית הקצרות מי צעי שהייה או לא וקאמר ה"ד אילימא * (ה) דקאמר לא תמור מי צעי שהייה כו' ואין לתמוה דהתם צעי רצא אי גמירי שהייה אצרכאי אבל צפנים למלקות פשיטא ליה דגמירי שהייה דהתם צעי את"ל דצפנים גמירי שהייה למלקות בחוץ אפי' ור"ת גרס התם רז אשי דרז אשי צעי לה * (ו) הכא בסמוך: * **אין צריך**, שהייה למלקות הכא משמע דלקי אשהייה דלא קמיבעיא ליה אלא אי צריך שהייה כשיעור השתחוואה או לא וקשה צפרק בתרא דמכות (דף כא. ושם): תנן גצי היה לובש כלאים ואמרו לו אל תלבש כל תלבש והוא פושט ולובש חייב על כל אחת ואחת ואמר רז ציצי בגמרא לא פושט ולובש ממש אלא מכניס ומוליא ידו צצית אונקלי שלו רז אשי אמר אפי' לא שהה אלא כדי לפשוט וללבוש מכלל דרז ציצי לא מחייב בשהייה

וי"ל דרז ציצי לא פליג אדרז אשי אלא דלא נחת לאשמעינן חידוש של שהייה אלא לאשמעינן דבהכנסת בית אונקלי חייב אף על פי שאינו לובש כל המלבוש אי"נ לרז ציצי לא לקי אשהייה משום דהוי לאו שאין בו מעשה והכא איירי למ"ד לאו שאין בו מעשה לוקין עליו אי"נ איירי לענין איסור מלקות ולא לענין חיוב ורז אשי דפליג עליה התם וחשז שהייה כמעשה כיון דתחילת הלבישה ע"י מעשה והכא אפי' אי לא צענין שהייה כדי השתחוואה מ"מ צענין כדי יליאה וכניסה אבל בפחות מנין לא כי היכי דצענין גצי כלאים כדי פשיטה ולבישה ונראה דאפי' את"ל דגמירי שהייה כדי השתחוואה למלקות במקדש ובנויר היינו משום דדמו לשהייה דקרצן דגצי מקדש אבל לגצי כלאים פשיטא דלא גמירי דלא שייך התם השתחוואה כלל: **מ"בא עצמו במזיד מאי**, לר"ך לומר דבשעה שטימא עצמו לא

ידיע שהיה במקדש דאי ידע וטימא עצמו במזיד אפי' שחא אח"כ לא מחייב קרבן דהא לא שז מדיעתו הוה ואי למלקות בעי לר"ך לומר דלא התרו בו אלא לאחר שטימא עצמו דאם התרו בו קודם לא צעי שהייה כדפי' לעיל: **נזיר בקבר צריך שהייה *מלקות או לא**, וא"ת והאמר צפ' ג' מינין (מיר דף מב. ושם) גצי נזיר שהיה מת מונח על כתיפו והושיטו לו מת אחר ונגע בו יכול יהא חייב ת"ל ולא יחלל צמי שאינו מחולל יאל זה שמחולל ועומד ופריך מדתנן היה מטמא ואמרו לו אל תטמא אל תטמא חייב על כל אחת ואחת ומשני כאן בחיצורין כאן שלא בחיצורין משמע כל זמן שלא פירש מן המת אינו חייב צמה שהושיטו לו מת אחר משום דאין מוסיף טומאה על טומאה * (א) וכל זמן שמונח טומאה על כתיפו מי שנוגע בו טמא טומאת ז' ולא מחייב אלא שלא בחיצורין שכבר פירש מן הראשון דמי שהיה או נוגע בו לא היה טמא אלא טומאת ערב לכהן כשחוזר ונוגע בו חייב שהוסיף טומאה דנגיעה זו דמי שהיה נוגע בו בשעת נגיעה זו והיה טמא טומאת ז' וא"כ הכא אמאי ילקה על השהייה כל זמן שלא פירש וי"ל דהא דפטר ליה כשהושיטו לו מת אחר היינו בשלא הספיק להשליך מת הראשון מעליו לפיכך אינו מוסיף טומאה אבל הכא הוה מוסיף טומאה שכל שעה הוה מוזהר לפרוש מן הקצר ור"ת מפרש דהכא איירי בשנטמא סמוך לחשיכה דבלא פירש נמי מוסיף לו יוס אחד ע"י שהייה ונראה דהיה דנויר דמפליג בין בחיצורין בין שלא בחיצורין אחי כמ"ד במסכת שמחות * (פ"ד) דאפי' צאותו יוס שנטמא אינו יכול לחזור ולטמא לפי שמוסיף טומאה בחיצורין כדפרי' אבל למאן דשרי התם ליטמא צאותו יוס עצמו דלא חשיב ליה תוספת טומאה כיון שאינו מוסיף ימים לא אחיא: * **דשהה בר כרת הוא**, הק' ר"ת מה צכך אם הוא בר כרת מ"מ איכא נפקותא טובא דהא קיימא לן (מכות דף עב.) חייבי כריתות שלקו נפטרו מידי כריתתן ואם בטל כרת נשאר עליו מיתה ועוד נפקא מינה דמיתה כגון שהיזו בשימוש טומאה ושגג בטומאת מקדש:

אפילו

ידיעות הטומאה פרק שני שבועות

יז.

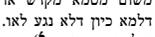
עין משפט
גזר מצוה

לד א מיי פ"א מהל' שגגות הלכה ד:
לח ב מיי פ"ג מהל' ביאת מקדש הל' כא ופ"א מהל' שגגות שס:

לו ג מיי פ"ו מהל' מירות הלכה ח ט ונפ"ה הל' טז סגג לאוין רי וע"ש:

לו ד ה ו מיי פ"ג מהל' ביאת מקדש הלכה כד סגג לאוין דש:

לח ז מיי שם פ"ד הל' א סגג לאוין שה:

רבינו הגנאל

אדם טמא שתלה עצמו באויר עזרה אם חייב משום מטמא מקדש או דלמא כיון דלא נגע לאו. וצלתה בהיקו: * (א) וכן בעיא דרבא דבעא להתחייב קרבן ודאי גמירי לה דצריך שהייה אבל מויד למלקות צריך שהייה או לא: וכן בעיות דרב אשי טימא עצמו במזיד ונעלמה ממנו עכשיו צריך שהייה או לא: וכן נזיר בקבר צריך שהייה למלקות או לא. וצלתה בהיקו: * (א) וכן אלו הבעיות כולן עלו בהיקו. וקיימא לן כל תיקו דאיסורא לחומרא. וכיוצא בנזיר כהן בזמן הזה הנכנס לבית הקברות: וירושלמי עד כמה היא השתחויה משום ר' יהושע בן לוי אמרו כדי שאילת שלום בין אדם לחבירו. משום ר' יוחנן אמרו כדי שאילת שלום תלמיד לרב שלום עליך רבי ומורי. נטמא בעורה וצריך לצאת ויש שם שני דרכים אחת ארוכה כ' אמה ואחת קצרה עשר אמות. יצא בארוכה חייב שהיה לו לצאת בקצרה. אבל אם יצא בקצרה פטור. אמר רבא ואפי' עקב בצד גודל פטור. והוא דלא שהה כלום אלא מהלך עד שיצא לחוץ: בעא מיניה אביי מרבי' בא בארוכה דרך קצרה מהו. כהן שרץ בארוכה ויצא כשיעור יציאתו בקצרה מהו. א"ל חייב לא נתנה ארוכה לדחות אצלו. כלומר כולי עלמא חייב בה הוה פטור. ואחקיף לה ר' זירא אי הכי דלא צריכי שיעור אלא לעולם בארוכה חייב בקצרה פטור. הא דתניא טמא ששימש במיתה היכי משכחת לה. אי שהה ושימש בר כרת הוא אי לא שהה היכי שימש.

(א) גירסת רביע בעיא דתלה קודם צעלא צינץ ששייה למלקות וכ"ה בכמה ראשונים וכ"י מהמסו'.

עין משפט
גר מוצה

יו:

ידיעות הטומאה פרק שני שבועות

מסורת הש"ם

אפילו נכנס בוֹרו חוץ מחוטמו טהור. ואם נכנס דרך פניו משכנסם רובו טמא אבל זמיעוט לא דר' אושעיא דהכלא אית ליה אפי' גזי טמא שנכנס למקדש ציאה במקטת לא שמה ציאה דצפ' כל הפסולין (זבחים דף לז: ושם) פריך לעולא דאמר ציאה במקטת שמה ציאה ועוד דאפי' עולא דאמר שמה ציאה דוקא גזי מקדש כדמפרש התם משום דכתיב בכל קדש לא תגע ואל המקדש לא תבא מה נגיעה במקטת שמה נגיעה אף ציאה במקטת שמה ציאה אבל גזי צית המנוגע מודה דלא שמה ציאה דלא מצינו שהקיש הכתוב דאי לא תימא הכי תקשה לעולא ממתימתין דמס' ידים (פי"ג מ"א) ומייתי לה צפ"צ דחולין (דף לג:) המכניס ידיו לצית המנוגע ידיו תחלות דצרי ר' עקיבא וחכ"א דקיי שניות ומפרש במקטת חולין דכ"ע ציאה במקטת לא שמה ציאה וצגורה ידיו אטו גופו קמפלגי ומיהו כשנכנס רובו הוא טמא דרובו ככולו ותימה דדרך אחוריו נמי כשנכנס רובו יתא טמא מטעם דרובו ככולו ומשנכנס כולו הוא טמא מידי דהוה אכלים שצצית וי"ל דאם כן לא היה חילוק בין דרך ציאה לדרך אחוריו ואמאי כתיב והבא אל הצית דמשמע דרך ציאה וליכא למימר דאצטרין לומר דהכא טעון כיצוס גדיס כששהה כנדי אכילת פרס דסברא הוא דאפי' נכנס דרך אחוריו כולו אם שמה כשיעור שהיה דטעון כיצוס גדיס דבכל ענין כתיב (והבא אל הדרך ביאה אסרה תורה. אע"ג דאמר צפ"ק דחולין (דף י: ושם) דליאה דרך אחוריו שמה יליאה דקאמר כ"ג ציה"כ יוכיח דכתיב ציה יליאה ותנן ילא וצא לו דרך כניסתו היינו משום דדרך ללאת כן כתלמיד הנפטר מרובו כדמפרש צפ' הולילו לו (יומא נג:). **ואין אובלין** שם קדשי קדשים. אפילו יש נקט לראות (ה) שם דרך פתח עזרה דזעינן שיראה פתח עזרה שצעת אכילה כדאמר צפ' אחזה מקומן (זבחים ד' טו.)^ו: **ואין שוחטים שם קדשים קלים**.^ז וה"ה דאין אובלין דגגיס ועליות לא נתקדשו כדאמר צפרק כילד לולין (פסחים דף פה: ושם) אלא נקטו שמיטה משום דאכילה בעזרה לא שייכא בקדשים קלים: **וממא שנכנסם** דרך גגין **להיבץ פטור**. תימה אמאי

אלא אי אמרם דוקא גמירי. שהה כדי השתחוויה חייב ואפי' ילא לו בקצרה צמרוכה נחמיב צשהיימו: **היכי משכנסם לה**. בלא כרת: **משכנסם לה**. בעבודה בלא שהייה שנטמא וילא מיד בקצרה ודרך יליאתו היה אוחז מולג צידו והכה צו בלחד מן האצרים שעל המערכה והפך מה שלמעלה למטה: **כירב הונא דאמר זר שהפך צליוורא**.

עבודה היא שמקרב עיכולו ויש כאן עבודה בלא שהייה: **חייב מיסה**. משום והזר הקרב יומת (צמדבר יח:). **חון מחוטמו**. שהוא צולט להלן משאר הגוף: **מכלים שצצית**. שהיו צו מתחלתו ולא קרינא צו והבא אל הצית ואפי' טמאים כדכתיב (ויקרא יד) ופטו את הצית כדי שלא יטמא כל אשר צצית: **גגין הללו**. שבעזרה: **אין אובלין שם קדשי קדשים**. הנאכלים לפנים מן הקלעים דקסבר גגין ועליות לא נתקדשו (א) אלא הרצפה והאזור עד הגג: **וטמא שנכנס בו**. אלמא כל היכא דכתב ציאה דרך ציאה זעינן: **היכא קאי דקאמר זו היא**. היכא שנה אין חייבין על עשה שצמקדש דקאמר הכא זו היא מלות עשה שצמקדש כו': **הסס קאי**. צמסכת הוריות: **אין חייבין**. צ"ד צהוראתם על עשה ועל לא תעשה שצמקדש כלומר על הוראת טומאת מקדש וקדשיו בין שהוא של עשה כגון שנטמא בעזרה דהיינו עשה דוישלחו (א) בין שהוא של לא תעשה כגון נטמא צחון דליכא אזוהת אל המקדש לא תבא (ויקרא יב).

והתם (ב) מפרש טעמא דאין חייבין משום דאין מצינן פר צהוראה אלא על העלם דבר שנגמנו חטאת קצועה ליחיד אבל טומאת מקדש קרבן עולה ויורד הוא: **ואין מצינן אשם סלוי**. היחידים שצא לידם ספק כרת והלרינן הכתוב אשם תלוי אין מצינן אותו על ספק טומאת מקדש לפי שאינו צא אלא על ספק דבר (ג) שנגזר ודאי חטאת קצועה והתם (הוריות ט:) יליף לה מקראי: **שצנדה**. להכי נקט נדה משום דמשכנסת לה עשה דומיא דנטמא בעזרה צאונס שהוא מוזהר ללאת כגון שהיה משמש עם הטהורה ואמרה לו נטמאתי: **מצינן אשם סלוי**. היחידים דאין אשם צלצור דנפש כתיב ציה (ד) **וקאמר**. הכל צמתניתין: **זהו מלום עשה**. שנויה התם: **וחייב שטים**. הפורש מן הנדה צקישוי: **אילימא סמוך לוספה**. שאינו אנוס על כניסתו דהוי ליה לאסוקי אדעתיה שמה תראה שצעת תשמיש ומיהו מויד לא הוי: **כסבור יכולני לצעול**. ולפרוש קודם שתראה: **אי כסלמיד חכם**. שיועד שהמשמש עם הטהורה ואמרה לו נטמאתי צריך להמתין עד שימות [האצרב]: ואי

עליות ומסתבר דגגין ועליות דין אחד להם וצ"ל דאע"פ שנתקדשו עליות ולא כתיב אלא עליות וכן מוכח התם צהדיא דקאמר ת"ש וגזו קודש ולא משני מהיכל מוטיב איניש כדפירש שם צקונטרס משום דבבבא לא כתיב גגין: **אבל חייבין עץ עשה ועץ לא תעשה שבגדה**. ואע"ג דאמר צפרק צתרא דמכות (דף יג:) דזעינן דומיא דע"ז דאמר רחמנא לא תעביד ואי עביד מיחייב ילא פסח ומילה עשה דנדה לא תעביד הוא דלא תפרוש צהנאה מרובה: **אי בת"ח**. חדא הוא דמתייב אע"פ שהוא מויד על הפרישה מכל מקום על הכניסה חצצין ליה צצ (ט) מדיעה דאימא יצר אלצשיה כדאשכחן צכמוצות צפרק נערה (דף נא:).

א

לפ א מיי פ"ד מהל' ציאת מקדש הל' ג: **ב מיי** שם פיט הל' ד קמנ לאוין פט: **בא ג ד מיי** שם פי"ד שם הל' ג קמנ שם: **בב ה מיי** פט"ו מהל' טומאת צרעת הלכה ה קמנ עשין לטו: **בג ו מיי** פ"ו מהל' צית הצחירה הלכה ז קמנ עשין קסג: **בד ז מיי** פ"ג מהל' ציאת מקדש הל' יט: **בה ח מיי** פ"י מהל' שגגות הלכה ז ופי"ב שם הלכה א: **בט ט מיי** פ"א שם הלכה ה: **בו י מיי** פ"ה מהל' שגגות הלכה ז:

רבינו חננאל

ופריך אביי כגון שבא בקצרה שהוה פטור מכרת ובהליכתו הפך צינוורא. וכרב הונא דאמר זר שהפך צינוורא חייב מיתה אלמא עבודה היא. פי' צינוורא עצי נורא. כגון שהפך בצצי המערכה שהחליבים נתונים בהם וגרם להם להתעכל מהרה. ואשמעינן רב הונא דכל קרובי עבודה עבודה גמורה היא וחיובין עליה: ירושלמי שיעור שהיה עשר אמות הין עבירה היה בארובה עשורין ובקצרה עשר הילך חמש אין ייל ברא חמש ואין יול ברא ט"ו. א"ר יוסי לעולם אינו חייב עד שתאה ארובה מרובה על קציה שער כו': א"ר הושעיא טהור שנכנס לבית המנוגע דרך אחוריו אפילו נכנס כולו חרץ מחוטמו טהור. שנאמר והבא אל הצית דרך בית ביאה אסרה תורה. אבל אם נכנס כולו אפילו גרע אחוריו נטמא דלא גרע מכלים דכתיב ולא יטמא כל אשר בבית. ותיא נמי הכי כחוטפת תחלת סדר טהרות גגין הללו [אין] אובלין שם קדשי קדשים. ואין שוחטין שם קדשים קלים. וטמא שנכנס דרך גגין להיכל פטור שנאמר ואל המקדש ולא תבא. דרך ביאה אסרה תורה: זו היא מצות עשה שבגדה. ואקשינן תנא היכא קאי דקתני זו היא. ופשיטין התם קאי בהוריות פ"ב דקתני אין חייבין על עשה ועל לא תעשה שבמקדש כו'. אבל חייבין על עשה וזו היא מצות עשה שבגדה שחייבין עליה. היה משמש עם טהורה

פטור תיפוק ליה דחייב משום גג דהיכל גופיה שהרי נתקדש כדמשמע צסוף פרק כילד לולין (שם) גזי הא דאמר רב גגין ועליות לא נתקדשו ופריך (שם פו.) מהא דתניא עליית צית קדשי קדשי תמורה מקדשי הקדשים ומשני רב יוסף שאני היכל כו' משמע שנתקדשו עליות ומסתבר דגגין ועליות דין אחד להם וצ"ל דאע"פ שנתקדשו עליות ולא כתיב אלא עליות וכן מוכח התם צהדיא דקאמר ת"ש וגזו קודש ולא משני מהיכל מוטיב איניש כדפירש שם צקונטרס משום דבבבא לא כתיב גגין: **אבל חייבין עץ עשה ועץ לא תעשה שבגדה**. ואע"ג דאמר צפרק צתרא דמכות (דף יג:) דזעינן דומיא דע"ז דאמר רחמנא לא תעביד ואי עביד מיחייב ילא פסח ומילה עשה דנדה לא תעביד הוא דלא תפרוש צהנאה מרובה: **אי בת"ח**. חדא הוא דמתייב אע"פ שהוא מויד על הפרישה מכל מקום על הכניסה חצצין ליה צצ (ט) מדיעה דאימא יצר אלצשיה כדאשכחן צכמוצות צפרק נערה (דף נא:).

(א) יומא י"ב. (ב) ע"ז לת. (ג) להו. יעצ"ן. (ד) הוריות ח. (ה) ס"א רבא וכן הגיה הריעצ"ן. (ו) [פסחים פה:]. (ז) [במדבר ה.]. (ח) הוריות ח. (ט) ששגת ודלו. יעצ"ן. (י) [ויקרא ה.]. (יא) רש"א מ"ו. (ב) [וש"ע מוס' יומא נב: ד"ה ילא].

תורה אור השלם

1. והבא אל הצית כל ימי הקיור אהו יטמא עד דקערב: ויקרא יד מו
2. וצדה הבתן ופנו את הצית בטרם יבא הבתן לקראת את הנגע ולא יטמא כל אשר בבית ואזר בן יבא הבתן לקראת את הצית: ויקרא יד לו
3. ושלשים יום ושלשת ימים תשב בדמי טהרה בכל קדש לא תגע ואל תפקדש לא תבא עד קלאת ימי טהרה: ויקרא יב ד

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה ולן וכן לראות דרך שם פתח כלל: (ב) ד"ה אי וכו' שם מדיעמור. י"ב ע"ל דבף טו ע"ב:

גליון הש"ם

נב' דרך ביאה אסרה תורה. עין זבחים דף פב ע"ב מוס' ד"ה לא: תוס' ד"ה אפי' וכו' פירד לעולא. שם אימא רב האשעלא ועין עירובין דף טס ע"א מוס' ד"ה אמר: ד"ה ואין שוחטין וכו' וה"ה דאין אובלין. עין מש"י שפ"א סי' לג:

מוסף רש"י

בצינוורא. צמולג (יומא יב:). חייב מיתה. משום והזר הקרב יומת (שם).

רבינו חננאל (המש"ך)

ואמרה לו נטמאתי ופירש מיד חייב. שיציאתו הנייה לו כביאתו. אומר אביי אמר משמיה דחייא בר רב חייב שתיים אחת על הכניסה ואחת על הפרישה. וכן אמר רבא כו'. ואקשינן במאי אי כסמוך לוסתה ובת"ח חדא הוא דמיחייב דהוה ליה למפרש עונה סמוך לוסתה כדאמור רבנן ולא (שמיש) [שמען] מאי סבר יכול אני לצעול ובשגגה באת לידו. אבל אפרישה לא מיחייב דהא תלמיד הוא ודע וכיון דידע דכל דפירש מיד חייב מויד הוא ולא בר קרבן